

Xavier Gonzales
výkonný ředitel
IPC

Vážený pane Gonzalesi,

vzhledem k tomu, že jsem jedním z „nejdéle sloužících“ paralympijských sportovců světa, tak si Vás dovoluji oslovit přímo.

Jako cyklista jsem startoval již na čtyřech paralympiádách – Barcelona, Atlanta, Sydney a Atény. Navíc jsem jako bývalý lyžař absolvoval i Zimní paralympijské hry v Lillehammeru.

Stal jsem se během kariéry paralympijským mistrem světa, mistrem Evropy a doposud jsem získal 22 „velkých“ medailí.

Stejně jako jsem pamětníkem mohutného rozvoje světového paralympismu, jsem i jedním ze sportovců, který se, alespoň doufám zasloužil o popularizaci paralympijského sportu v České republice.

Jsem také jedním z těch sportovců, který prožil celý spor v českém paralympijském hnutí tzv. v přímém přenosu. Jako celá řada ostatních závodníků jsem býval členem ČSTPS (Český svaz tělesně postižených sportovců). Ještě dokonce v prvních letech sporu jsem byl i členem výboru tohoto svazu. Měl jsem mimo jiné ve své gesci kontakt paralympijských sportovců svazu s výborem. Byl jsem také jedním z funkcionářů, který souhlasil s návrhy na oživení paralympijského hnutí u nás. Bohužel se celá záležitost vymkla kontrole a celý spor eskaloval alespoň podle mého názoru v osobní konflikt několika čelných funkcionářů.

Protože jsem dlouhá léta věřil v urovnání vztahů, zůstával jsem stále členem ČSTPS. Bylo jen mým rozhodnutím, že jsem nepřestoupil do ČATHS a dva roky jsem jako tzv. nezařazený sportovec strávil mimo reprezentaci. Přišel jsem tím o MS v Bordeaux a především Paralympiádu v Pekingu. Byl jsem v té době jedním z nejlepších cyklistů světa kategorie C2 s reálnými šancemi na medaile.

V roce 2009 jsem si vyhodnotil situaci jako v dohledné době neřešitelnou. Rozhodl jsem se ke vstupu do ČATHS a návratu do reprezentace. Prvotním motivem byla jistá satisfakce v možném startu na další paralympiádě v Londýně.

Zjistil jsem velice záhy, že se v případě ČATHS nejedná o sdružení, které chce politikařit, ale věnovat se jen zajištění co nejlepších podmínek pro sportovce.

Musím konstatovat, že jsem opět naivně po loňském konečném soudním verdiktu považoval situaci za spějící k narovnání vztahů v českém paralympijském hnutí. Očekával jsem, že zásadní osoby konfliktu budou reflektovat změny a odstoupí ze svých čelných funkcí. Naštěstí se tomu tak v některých případech stalo.

Co mě však vůbec nenapadlo, že někteří čelní funkcionáři jsou stále nepoučitelní a v paralympijském roce budou naopak obrátky sporu zvyšovat.

Domnívám se, že ať už ČATHS vznikla v jakýchkoliv podmínkách, svou funkci plní vzhledem k situaci více než dobře. Nucené a podmíněčné slučování svazů (ČATHS a ČSTPS), nebo dokonce nucené zrušení ČATHS přispěje jen k naprosté deziluzi většiny českých paralympijských sportovců a pravděpodobně i ke konci jejich sportovních kariér. Připustit podobný scénář, který již před lety proběhl a trestat další sportovní svaz za to, že se stal fungující organizací mi nepřipadá demokratické.

Pane Gonsalesi, o jednu paralympiádu jsem již přišel. Nedopusťte prosím, aby se to mně stalo znovu a se mnou i dalšími sportovcům, kteří mnohdy patří k naprostým favoritům Letních paralympijských her v Londýně!

Děkuji Vám

Michal Stark
Paralympijský cyklista a člen ČATHS